

„Semmi sem jellemző annyira egy nyelvre, mint sajátos hangzása. Olyan ez, mint a virág illata, a bor zamata, a zománc, az opál tüze. Megismerni róla a nyelvet már messziről, mikor a szót még nem is értjük.”

/Kodály Zoltán/

Közép- és Kelet- Európában az egyes népek nemzeti függetlenségének hiánya, a széttagoztság, az idegen uralmon belül is más, nagyobb nemzetiségek közé ékelődése oda vezetett, hogy a nemzeti együvé tartozás egyetlen ismérve a közös beszélt nyelv maradt. Éppen ezért már a felvilágosodás hatására megindult a romantika koráig ívelő nyelvújítás;

az irodalmi nyelv kidolgozása volt a nemzeti eszmélkedés, öntudatra ébredés legelső mozgalma. Központi kérdéssé a magyar nyelv államnyelvvé tétele lett. E harc eredményeképpen 1844. november 13-án fogadták el az országgyűlésen a magyar nyelvet hivatalossá tévő törvényt.

A 168 esztendővel ezelőtti eredmény bennünket, az utódokat is kötelez: minden ember felelős anyanyelve jövőjéért, hiszen az emberek közötti kommunikáció sikerességét meghatározza a nyelv állapota és a nyelvet beszélőknek anyanyelvükhöz való viszonyulása: „a tagolt, hajlékony emberi nyelv az emberiség legnagyobb vívmánya, melyet mai változataiban a nemzedékek végeláthatatlan sorainak állandó erőfeszítése teremtett meg.” /Bárczi Géza/

A magyar nyelv napjára emlékezve, annak részeként diákjaink egy nyelvi érdekességekhez, nyelvi legekhez kapcsolódó totót is kitöltöttek, melyben a 13.A osztály tanulói bizonyultak a legeredményesebbnek: a 13+1 kérdésből tizenhármát sikerült eltalálniuk. Gratulálunk nekik!